

סעודת נוף / שולמית טייבלום-מילר

סעודת נוף / שולמית טייבלום-מילר

אוצרת: ענת גטניו Curator: Anat Gatenio

צילום: יסמין ואריה Photography: Ysmin&Arye

עיצוב: דוד מוסקוביץ / דוד ויוסף Design: David Moscovitz / David&Yosef

גלריה: BY5 / בר יוחאי 5 תל אביב Gallery: BY5 / Bar Yokhai St 5, Tel Aviv-Yafo

ינואר 2019 January 2019

מנות של נוף

ענת גטניו

שולמית טייבלום-מילר פורשת בפני הצופה שולחן גדול ממדים ועליו כלים בצורות ובגדלים שונים המציעים מנות של נוף. היא מזמינה לארוחה שאין בה מזון. הכלים חלולים אמנם אך הם אטומים; פני השטח מפוסלים ועשירים בטופוגרפיה של תצורות נופיות. אלה הם כלים המגישים פיסות של נוף, עבודות פיוטיות המדברות בשפה צורנית וצבעונית המתייחסת למקום, לנוף הארץ, מפנימות שעות של השתהות והתבוננות בנוף המקומי.

טייבלום-מילר מגישה ארוחת נוף, מזון וויזואלי ולא חומרי, ראקציה לעומס החומרי ולצריכת היתר המאפיינים את העידן הנוכחי, ולהדוניזם המתבטא בפולחן האוכל ובעיסוק המופרז והמתייפיף בתחום זה. נקודת המוצא לכל העבודות היא הכלי. כאמנית של אובניים, גם אם תדבר על נוף, הגלגל יהיה המסגרת ממנה היא יוצאת, והעבודות, גם הפיסוליות שבהן, יתפתחו תמיד מהדימוי הכלי.

בתערוכה 3 קבוצות של עבודות: האחת - סדרה גדולה של כלים המונחים על גבי משטח שולחני, ומאפשרים אופן התבוננות רחב ופרספקטיבי בדומה לצפיה בנוף הנפרש מתחתך. השנייה - שורה ארוכה של צלחות שטוחות היוצרות על הקיר קו אופק בעל צללית משתנה. והשלישית - קבוצת כלים צחים תלויים במקבץ על קיר, בהם הנוף נראה לא-נראה, מרומז בקווים טופוגרפיים מעודנים בתוך החומר ובחיפוי לבן על לובן הפורצלן.

העניין בטבע ובנוף בכלל ובתצורות נוף גיאולוגיות בפרט מלווה את שולמית שנים רבות. כבר כשהחלה בשנות ה-80 לעבוד עם חומר (clay) שמקורו באדמה, נולד בה הצורך להתעמק ולהבין מן היסוד את מקורותיו. רצון זה הוביל אותה כקדירת להיכנס ביצירתה לעולם החומרים "הטבעיים" היוצרים פעולות כמו-גיאולוגיות. היא ביקשה להבין לעומק את היסודות המרכיבים אותם, וכך החלה להתמקד בשנות ה-90 בקריסטלים ובגלזורות וולקניות, המחקים באופן מואץ תהליכים המתרחשים בטבע לאורך זמן רב.

בצעירותה למדה ארכיאולוגיה ותולדות האמנות - תחומים אשר פתחו בפניה עולם חומרי ותרבותי עשיר, הרחיבו את אופקיה ואפשרו לה לארגן מחדש את העולם שסבב אותה באמצעות סרגל היסטורי מנחה. מאוחר יותר התוודעה לעולם הקדרות ונשבתה בו, היתה זקוקה למגע עם החומר. העבודה עם חומרי הטבע וההתעמקות בטכנולוגיה של הקרמיקה ובתורת החומרים חיברו אצלה את האמנות והארכיאולוגיה למכלול אחד. ההקשרים ההיסטוריים-תרבותיים שנפתחו בפניה עוד בשנות ה-70, באו מאוחר יותר לידי ביטוי ביצירתה הקרמית לאורך השנים.

בשנים האחרונות נכנסה יותר ויותר ללימוד יסודי של תחום הגיאולוגיה תוך שהיא מטיילת בנופים המקומיים, מתאהבת בשפה הצורנית של המפות הגיאולוגיות, ומנסה להבין איך נוצרו הצורות בנוף. התחום מפעים אותה, נותן לה ראייה רחבה יותר ופורש בפניה מחדש את מבנה העולם. ההתעמקות בגיאולוגיה עונה על הצורך הקיים בה להבין את האופן והסדר בהם הטבע בונה את עצמו. כיצד נוצרו הדברים מבחינה חומרית וכיצד התהווה הנוף הנפרש סביבנו. חוויית ההתבוננות בחתך גיאולוגי, מעין מקרא הצופן בתוכו את מימד הזמן, מקביל בעיניה לקריאה בשכבות של תרבות וידע, בשכבות של זיכרון.

בסטודיו של טייבלום-מילר קורים תהליכים דומים לאלה שבטבע. היא משתמשת מזה זמן רב בחומרים טבעיים ראשוניים אך כעת היא מבינה יותר כיצד הם פועלים ומהם התהליכים שהם עוברים. בשנות ה-90, התחילה באופן אינטואיטיבי לעבוד עם חיפויים וולקניים על מנת ליצור טקסטורה ומראה יותר "נופי", חיפויים המחקים תהליך גיאולוגי של רתיחה וקפיאה של האדמה. האמנית ביקשה בכך לתרגם לחומר את מראה הנוף הראשוני שמלווה אותה עוד מילדותה - מראה אבני הכורכר של קיר מרפסת בית ילדותה בכפר יזור (כיום אזור) שם גדלה. בכפר יזור ("עיירה פולנית בנוף פלשטינאי" כפי שהיא מכנה אותו) התיישבו הוריה ואחיה, פליטים עמוסי תלאות שהגיעו מאירופה ב-1948, בשלהי מלחמת העצמאות. זהו המראה הנופי הראשוני והחזק ביותר שנצרב אצלה בתודעה. הזיגוג שפיתחה ניסה לשחזר את פני השטח המבעבעים והמחוררים של אבן הכורכר ממנה נבנה הבית הערבי הנטוש אליה נכנסה משפחתה. " אני יצאתי מיזור, אך יזור לא יצאה ממני" היא מעידה על עצמה.

העניין הרב של שולמית בתהליכים הדינמיים המתרחשים בקרקע על מרכיביה הרבים, והשפעתם על יצירת הנוף, אתגר אותה לבדוק תהליכים גיאולוגיים נוספים במרחב הקרמי. כך החלה לחקות בסטודיו מהלך דמוי-גיאולוגי של היווצרות גבישים, כשהיא יוצרת בעצמה תהליך של התכה מוחלטת והתקררות איטית. בגלזורות של הכלים שהיא מחפה, ניתן לראות חשיפה של התהליך עצמו: חלקיקים של חומר המסודרים סביב-סביב כמעין פרח, כשהם בתהליך התגבשות סביב גרעין. אפשר לומר שהתהליך הגיאולוגי הופך כאן לדימוי בעל ערך אסתטי שבאמצעותו הכלים מעוטרים.

אם נתבונן על מכלול היצירה של טייבלום-מילר משנות ה-90 ועד היום, נוכל לראות ייצוג לשני קצוות קיצוניים של תהליכים גיאולוגיים: מצד אחד - הרתיחה, הבאה לידי ביטוי בפני השטח המבעבעים שיוצרות הגלזורות הוולקניות, ומצד שני - ההתגבשות, הבאה לידי ביטוי במבנה הפנימי של החיפוי העובר תהליך זה. תהליכים קיצוניים אלה נעשים על ידה בסטודיו מתוך ידע והבנה עמוקה של תורת החומרים, ומתחברים באורח אלגנטי לכדי שפה אמנותית ייחודית ועשירה. רוב הכלים עשויים מפורצלן, חומר איכותי ונקי, המאפשר קבלת פני שטח חלקים ההכרחיים לעבודה עם הזיגוגים הקריסטליים. הפרעה קלה בפני השטח החלקים עלולה לפגום בתהליך ה"גיאולוגי" בזמן השריפה. הכלים הגדולים עשויים מחומר עמיד יותר אך מצופים בפורצלן בדיוק מאותה סיבה.

טייבלום-מילר עוסקת בנוף מן ההיבט הפנימי שלו. היא לא מתבוננת עליו רק מלמעלה, מפני השטח, בוחנת את קווי הנוף הטופוגרפיים ואת הצורות החיצוניות הנוצרות בו, כי אם מנסה לחדור פנימה, אל תוך שכבות הקרקע, אל המקום בו נוצרים מרכיבי הנוף. הבנת תהליכי ההיווצרות מושכים אותה יותר מפעולת ההתבוננות בביטוי החיצוני הנראה בנוף.

בכלים הרבים המונחים על גבי משטח השולחן או אלה התלויים על גבי הקירות, ניתן לראות מצד אחד - **ייצוג חיצוני של הנוף** - קווי נוף, קווי אופק ותצורות של נוף, ומצד שני - **ייצוג של תהליכים פנימיים של מרכיבי האדמה** - באמצעות גלזורות וחיפויים וולקניים המחקים תהליכים אלה.

סעודת נוף. פורצלן, אובניים, זיגונים וולקניים
וקריסטליים, שריפה לקון 10, 550x180 ס"מ
(בכפולה הקודמת)

Landscape banquet. Porcelain, thrown and altered,
crystalline and volcanic glazes. Con 10, 550x180 cm
(next spread)

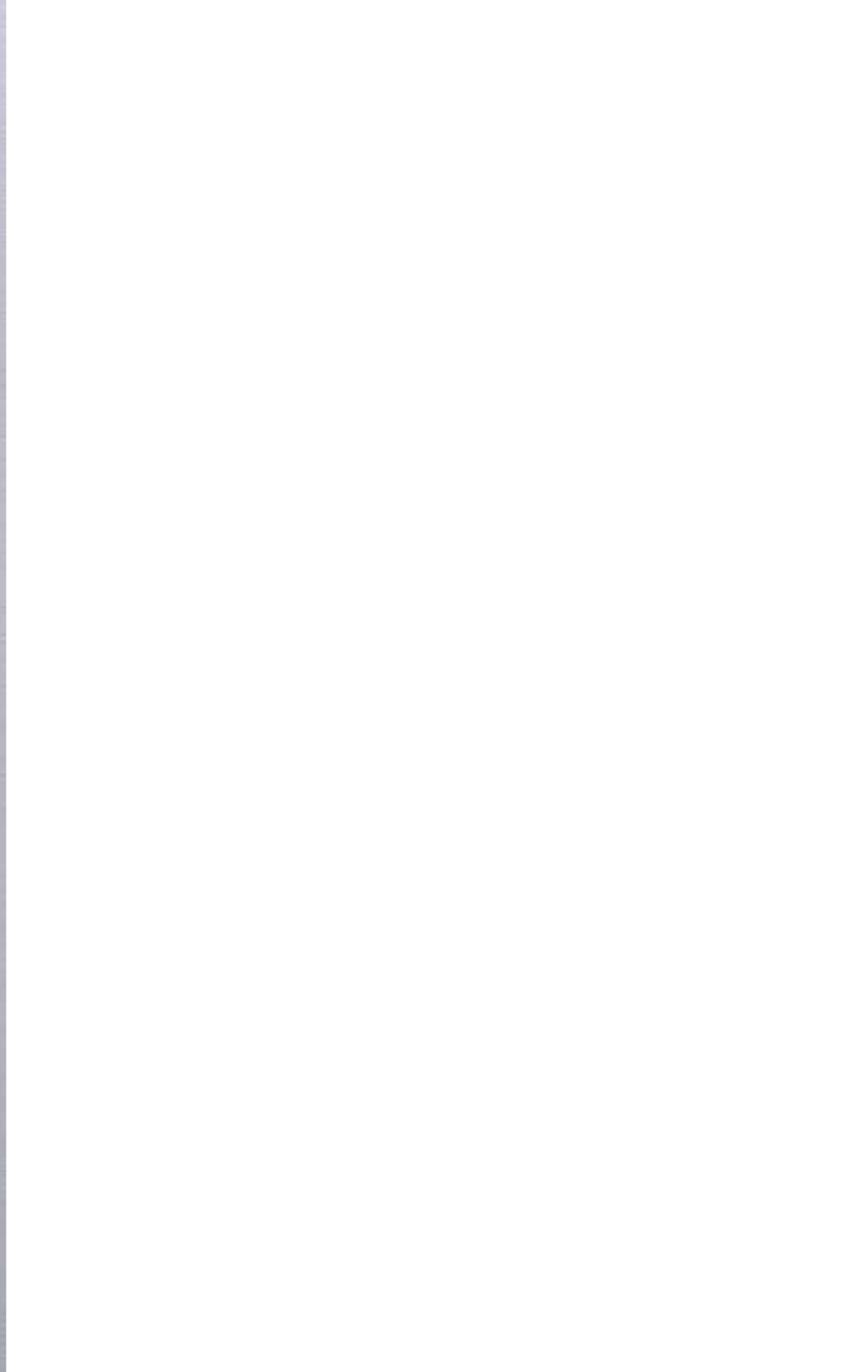

סעודה תלויה. פורצלן, אובניים, זיגוניים וולקניים
וקריסטליים, שריפה לקון 10, 600x24 ס"מ
(בכפולה הבאה)

Hanging banquet. Porcelain, thrown and
altered, crystalline and volcanic glazes.
Con 10, 600x24 cm (next spread)

סעודה לבנה. פורצלן, עבודת אובניים, קון 10,
150x150 ס"מ (בכפולה הקודמת)

Landscape banquet. Porcelain, thrown and altered.
Con 10. Con 10, 150x150 cm (next spread)

Teiblum-Millar deals with the landscape from its internal aspect. She does not look at it only from above, on the surface, examining the topographical lines of the landscape and the outer forms that are produced. Instead she tries to penetrate into the layers of the earth, to the place where the elements of the landscape are created. Understanding the formation processes are more fascinating for her than simply observing the external expression seen in the landscape.

In the many vessels laid out on the table or those hanging on the walls, one can see on the one hand - **an external representation of the landscape** - landscape lines, horizon lines and landscape formations, and on the other hand - **a representation of internal processes of the earth's elements** - by means of glazes and volcanic coatings that imitate these processes.

This interest in nature and landscape in general, and in geological landscapes in particular, is something that has preoccupied Shulamit for many years. Already when she began working with clay in the 1980s, she felt compelled to delve deeper and understand its origins. Being a potter, this desire prompted her to bring the world of "natural" materials that create geological-like processes, into her works. She sought to profoundly understand the elements that make up the materials. In the 1990s this led her to focus on crystals and volcanic glazes, which rapidly mimic processes that have taken place in nature over many eras.

As a young adult she studied archeology and art history –subjects that exposed her to a rich material and cultural world, broadened her horizons and enabled her to reorganize the world around her using the guiding yardstick of history. She was later introduced to the world of pottery and was captivated by it, needing to be in touch with the material. Working with natural materials and delving into the technology of ceramics and the theory of materials enabled her to connect her love for art and for archeology and to create one whole body of art. The historical-cultural contexts to which she was exposed in the 1970s were later expressed in her ceramic work over the years. In recent years while walking through the local landscapes she has become increasingly drawn to study geology, enamored by the formal language of geological maps and trying to understand how the shapes in the landscape are formed. This subject enthalls her, gives her a broader view and reinterprets for her the structure of the world. Delving into geology responds to her need to understand the way and order in which nature builds itself-how things were created materially and how the landscape sprawled before us was formed. The experience of observing a geological cross-section, a sort of legend of a map that encapsulates the dimension of time, is for her like reading locating the layers of culture and knowledge in the layers of memory.

In Teiblum-Millar's studio, processes similar to those in nature occur. She has been using natural raw materials for a long time, but now understands more about how they work and the processes they undergo. In the 1990s, she began to work intuitively with volcanic coatings to create a more landscape-like texture and appearance, as these coatings mimic the geological process of the boiling and freezing of the earth. The artist sought to translate the

appearance of the primary landscape that had been part of her since childhood - the image of the sandstones on the wall of the porch in her childhood home in Yazur (now Azur), where she grew up. Her parents and brothers – war-weary refugees who came from Europe in 1948 - settled in Yazur at the end of Israel's War of Independence. This is the first and strongest vision of a landscape that was indelibly burned into her consciousness. The glazing she developed attempted to reconstruct the bubbling and perforated surface of the sandstone from which the abandoned Arab house the family moved into was built. "I left Yazur, but Yazur did not leave me," she attests. Shulamit's keen interest in the dynamic processes taking place in the earth, with its many elements, and their influence on the creation of the landscape challenged her to examine other geological processes in the ceramic field. In her studio she began to investigate the geological-like process of crystallization, by creating for herself a process of absolute melting and slow cooling. A manifestation of the process itself may be seen in the glazing of the vessels she coats-particles of matter arranged circularly like a sort of flower, while they are crystallizing around a nucleus. It can be said that the geological process becomes an image of aesthetic value through which the vessels are decorated.

If we observe the entire body of Teiblum-Millar's work from the 1990s to the present, we can see a representation of two polar geological processes: On the one hand - the boiling, which is expressed in the bubbling surface created by volcanic glazes, and on the other, the crystallization, expressed in the internal structure of the coating that undergoes this process. These extreme processes are carried out in her studio with the knowledge she has acquired and with a deep understanding of the theory of materials which she has elegantly connected to form a unique and rich artistic language.

Most of the vessels are made of porcelain, a high quality and clean material that enables the creation of smooth surfaces essential for working with crystal glazing. A slight disturbance of the smooth surfaces could damage the geological process during the kiln firing. The larger vessels are made of more durable material, but are coated with porcelain for the exact same reason.

Landscape dishes

ANAT GATENIO

Shulamit Teiblum-Millar sets before the viewer a large table with pottery ware of various shapes and sizes offering a landscape meal. She invites you to a meal without food. The vessels are hollow but sealed; the surface is sculpted with a rich topography of landscape formations. The vessels, poetic works that serve pieces of landscape, speak in a formal and colorful language that relate to the place, the landscape of the country, and to memorable hours of observing and relishing the local terrain.

Teiblum-Millar serves a landscape banquet of visual and non-material food, a reaction to material overload, overconsumption, and the hedonism typical of the present era expressed in a preoccupation and cult of food that is excessive and pretentious.

As a pottery wheel artist, her point of departure is the pottery ware. Even if you talk about landscape, the wheel is the base - the framework from which it emerges. The works, even the sculptural ones, will always evolve from the image of the vessel.

There are three groups of work in the exhibition: The first is a large series of vessels laid out on a table, allowing for a wide and vista-like view, much like observing a landscape sprawled out before you. The second is a long line of flat plates that create a horizon with a varying silhouette on the wall. The third is a group of pristine vessels hanging in a cluster on a wall, where the landscape is delicately visible, suggesting subtle topographic lines within the material with a white cladding on the whiteness of the porcelain.

Landscape Banquet / Shulamit Teiblum-Millar

Landscape Banquet / Shulamit Teiblum-Millar